

Proclamatie schooljaar 2025-2026

Zwanenzang van Margot Clerebout (6a)

Hier staan we dan

Met een diploma in de ene hand

En in de andere een slaaptekort van ongeveer zes jaar

In het rechterbeen meer spierpijn dan in het linker door LO

Meer hersenen (hopelijk) door alle kennis

Een grotere woordenschat aan excuses voor het niet maken van huiswerk

Maar nog een grotere glimlach van alle herinneringen die gemaakt zijn doorheen de jaren

Als we gaan kijken naar die herinneringen, zijn dat er zoveel

Het zijn de gesprekken in de gang tussen de lessen door

De leerkrachten die we nooit zullen vergeten

Soms door bijvoorbeeld moeilijke toetsen, maar meestal voor goede redenen hoor

De groepswerken die eigenlijk de grootste roddelsessies waren

En natuurlijk het collectief panikeren wanneer iemand zei: 'Was die taak ni tegen vandaag?'

We hebben hier geleerd hoe we Pythagoras moesten toepassen

Dat iedereen gelooft, zelfs zonder een geloof

Hoe we economisch met alles moeten omgaan

En hoe we onze dt-fouten moesten verbeteren via 't kofschip

Maar we hebben ook geleerd hoe we moeten doorzetten na een slechte toets

Hoe we elkaar kunnen helpen als het even niet gaat

Hoe belangrijk vrienden zijn, en hoe ze je kunnen helpen of nog meer in de miserie kunnen brengen

Hoe leuk leerkrachten zijn op uitstapjes, zeker in Italië

En hoe snel eigenlijk de tijd is gegaan

Zes jaar geleden begon onze eerste schooldag, niet wetende wat er allemaal nog ging gebeuren

En nu is het ineens al voorbij

Iedereen heeft hier zijn eigen versie van beleefd, een beetje zoals iedereen zijn eigen kledingstijl heeft

Het ging dan ook niet allemaal altijd even vlot, soms met wat chaos

Maar wel altijd met stijlvolle outfits aan

Focus dus niet op die punten en vergeet Smartschool maar snel

Want eigenlijk moet je het leven gewoon bekijken zoals mode:

Soms moet je je stijl nog ontdekken

Daarna weet je helemaal wat je wil

Maar draag vooral zoveel mogelijk je favoriete outfit

Want alleen dan straal je vanzelf, voel je je super goed en zit je vol zelfvertrouwen

En dat telt ook voor wie je bent en moet zijn en hoe je door het leven moet gaan

Dus ga met die ene hand met het diploma erin en hopelijk later meer slaap in de andere

En met nog meer kennis, maar vooral veel herinneringen

Met nog een grotere woordenschat door alle bijnamen die we hadden voor leerkrachten

En met de grootste glimlach naar buiten, hopelijk met dezelfde glimlach waarmee je hier 6 jaar geleden naar binnen kwam

Zwanenzang van Jannes Van Kampen (6c)

Liefste ouders, leerkrachten, medeleerlingen en alle overlevenden van deze zesjarige editie van de Hunger Games

Welkom op de finale van onze eigen Hunger Games.

Zes jaar geleden betraden wij als onschuldige twaalfjarigen de arena van het Scheppersinstituut. Zonder ervaring. Zonder bondgenoten. Zonder te beseffen hoe zwaar deze strijd werkelijk zou worden. Sommigen kwamen binnen met nieuwe boekentassen en frisse moed. Anderen vooral met paniek in hun ogen. Maar één ding hadden we allemaal gemeen: we begonnen met niets.

Geen kennis van de gangen. Geen idee wie betrouwbaar was. Geen idee welke leerkrachten vriendelijk waren en welke je ziel langzaam zouden opvreten met onverwachte toetsen op maandagochtend.

En toen begonnen de spelen.

Het eerste jaar voelde alsof we rechtstreeks in District 12 gedropt werden. De coronaregels hingen nog als een giftige mist over de school. Mondmaskers werden de norm. Ademhalen was een luxe geworden. Dag in dag uit probeerden we te overleven terwijl meneer Bruyninckx ons duidelijk maakte dat dit niet langer de lagere school was. Hier moest gevochten worden. Hier moest je jezelf

bewijzen. Toch vonden we zelfs in die donkere tijden bondgenoten. Vrienden die samen met ons door de arena trokken. Sommigen bleven tot het einde aan onze zijde. Anderen verdwenen onderweg, alsof hun naam plots op het kanon van de Capitoool stond.

Maar echte tributen passen zich aan.

In het tweede jaar begonnen we vertrouwen te krijgen. Misschien zelfs iets te veel vertrouwen. We maakten de ziekste rap voor muziek, alsof we dachten dat er iemand op ons zat te wachten voor een platencontract. Tegelijk begon “Het leven van een wilde Jannes”, een reeks vlogs waarvan wij overtuigd waren dat ze wereldberoemd zouden worden. Spoiler: dat werden we niet.

Maar wij voelden ons onoverwinnelijk.

En precies dan slaat de arena altijd terug.

Het derde jaar bracht chaos. Amsterdam voelde als een speciale editie van de Hunger Games waarin niemand eigenlijk wist wat de opdracht was. Er was een mol actief tussen ons, tenminste tussen de anderen, want ik was eigenlijk de mol. De antwoordbladeren van mensen verdwenen plots, spelletjes werden gesaboteerd en volgens mij, kon de mol ook het weer beslissen, met de storm die boven ons hing de gehele trip. Ook het vluchtelingenspel staat in mijn geheugen gebrand. Voor een moment beseften we dat overleven niet voor iedereen gewoon een spel is. Dat sommige mensen elke dag moeten vechten voor veiligheid zoals wij vochten voor goede punten.

Tegen het vierde jaar waren we het systeem gewoon.

We hadden verliezen geleden. Punten verloren. Motivatie verloren. Sommigen bijna hun verstand verloren tijdens informatica, waarschijnlijk het meest nutteloze vak dat ooit door het Capitoool werd uitgevonden, maar WIJ waren er nog. Dit jaar besloot ik ook eens de grenzen van het Capitoool te testen, zonder te

denken dat er misschien gevolgen aan gekoppeld konden zijn. Ik kreeg mijn eerste strafstudie, die voor altijd in mijn volgsysteem gebrand zou staan, ik besepte dat het Capitool niet solt met mensen die van het systeem afweken.

Toch bleven we doorgaan.

Want opgeven bestond niet meer.

In het vijfde jaar veranderde alles opnieuw. We begonnen niet alleen slimmer te worden, maar ook socialer. Feestjes verschenen plots belangrijker dan toetsen. Sommigen ontdekten liefde, anderen ontdekten vooral hoe moeilijk het is om op 5 à 6 uur slaap een les wiskunde te overleven zonder in slaap te vallen. In dit jaar besliste ik dat het een goed idee was om vrijwillig 2 uren extra wiskunde te volgen, uiteindelijk kreeg ik hier geen spijt van, we geraakten namelijk in de finale van een Vlaams wiskunde toernooi.

Maar niets had ons kunnen voorbereiden op het zesde jaar.

De finale.

De laatste fase van de Hunger Games.

Hier bleven enkel de sterksten over.

We speelden kaart tijdens de middag alsof het onze laatste momenten van rust waren voor de volgende aanval. We trokken voor de derde keer naar Scherpenheuvel, ondertussen bijna een jaarlijkse pelgrimstocht geworden om te bidden voor genade tijdens examens.

En dan kwam het eindwerk.

Het eindwerk was geen opdracht meer.

Het was een gevecht op leven en dood.

Leerkrachten die zeiden dat deze opdracht zeer belangrijk was, alsof we nog niet genoeg stress in ons leven hadden. We kozen een onderwerp en verdiepten ons hier voor 8 maanden in, maar niemand had mij kunnen voorbereiden op de vragen die meneer Bienstman zou stellen tijdens mijn posterpresentatie.

En kijk nu naar ons.

Na zes jaar strijd staan we hier nog steeds.

Niet als kinderen die toevallig dezelfde school volgden, maar als tributen die samen een strijd hebben overleefd. Wij begonnen hier als onbekenden zonder wapens, zonder ervaring en zonder idee wat ons te wachten stond. Maar onderweg verzamelden we iets veel waardevoller dan punten of diploma's.

Herinneringen.

Vriendschappen.

Verhalen die niemand buiten deze arena ooit volledig zal begrijpen.

Dus vanavond sluiten de Hunger Games officieel af. Geen kanonschoten meer. Geen examens meer. Geen Smartschoolberichten meer.

Alleen nog wij.

De overlevenden.

Richting onze volgende wedstrijd.

And may the odds be ever in your favor!

Zwanenzang van Aya Ballouti (6e)

Ik haat deze plek.

Dat is waarschijnlijk niet wat jullie wilden horen als openingszin van mijn zwanenzang, toch? Maar wees gerust, ik beloof dat dit positief eindigt.

Jullie kennen me... of kennen me niet?

Ik ben Aya. Ja, ja, degene die altijd met Roumaissa is, of zoals Simon haar ook noemt, mijn wederhelft. Degenen aan wie de leerkrachten vragen waar de ander is als de ene ziek is. Allé, als we ooit eens apart afwezig zijn.

We moeten vandaag positief zijn, we moeten vieren dat we klaar zijn... en dat doen we ook. Maar laten we ook even 'real' blijven. Iedereen in deze zaal heeft ooit wel eens geroepen dat hij school haat. We kennen het allemaal: dat gezeur tegen je ouders op maandagochtend. 'Mama, papa, mag ik ástublieft thuisblijven? Ik heb echt geen zin. Ik haat school.' Als ik eerlijk ben, zijn er genoeg redenen om die frustratie te voelen.

Ik haat hoe deze plek me nachtenlang liet opblijven om deadlines te halen.

Ik haat hoe ik mijn best moest doen, zelfs op de dagen dat ik niet kon.

Ik haat de stress van de examenperiodes, ook al sta ik hier nu met mijn diploma op zak.

Maar als ik dieper graaf, merk ik dat die haat geen volledige haat is.

Want ik haat óók hoe enthousiast ik wakker werd voor de allerbeste schoolreizen ooit.

Ik haat hoe ik de roddels van de banken voor mij niet meer zal kunnen horen!

Ik haat hoe ik nooit meer als een smurf naar school zal kunnen komen.

Ik haat hoe hard ik moet lachen met vrienden tijdens de les in plaats van opletten.

Ik haat hoe hard ik er elke dag weer naar uitkeek om mijn vrienden op school te zien.

En eigenlijk... haat ik nog het meest hoe hard ik van school hou.

Het is vreemd, vind je niet?

We klagen ja-ren-lang, maar nu het punt van afscheid nemen daar is, voelt dat afscheid als het allerergste van alles. Voor sommigen natuurlijk niet, ze kunnen niet wachten tot proclamatie voorbij is om weg te gaan en nooit meer om te kijken. Voor ons allemaal start er binnen een paar maanden een nieuw hoofdstuk dat ons zal scheiden. De vaste routines vallen weg, de vertrouwde gezichten verspreiden zich over het land. En dat is allemaal wel heel spannend! Wie weet kom ik iemand van jullie nog eens tegen?

Ik ben benieuwd bij wie ik mijn kat later zal laten nakijken, wie mijn tandarts zal zijn of zelfs wie mijn huisarts zal worden. Wie zal de brandweerman zijn die mijn huis komt blussen, of de politieagent die mij later een boete geeft? Wie zal later de leerkracht van mijn kinderen zijn? Of wie wordt de piloot die me naar verschillende landen brengt? Laat ons wel hopen dat niemand hier een dief wordt die mijn tas zal stelen...

Je vraagt je toch af of we al deze mensen later in ons leven ooit nog zullen tegenkomen. Daarom denk ik ook wel af en toe... ik had het gewoon moeten doen. Wat is de kans dat we iemand hier binnen tien jaar opnieuw zullen tegenkomen? En nee, alsjeblieft mevrouw Derveaux... laat me de kans niet echt berekenen. Mijn punt is eigenlijk: alles wat ik doorheen deze jaren niet durfde, had ik gewoon moeten doen. We zijn allemaal maar mensen en maken fouten. Wie weet kom ik toch niemand meer tegen? Zoals een van mijn idolen ook wel zegt 'it's the now or it's the never'.

Ik heb spijt dat ik mijn vinger niet genoeg in de lucht heb gestoken. Daarom geef ik nu ook deze allerlaatste speech aan jullie. Ik heb het toch maar gedurfd, hoe

nerveus ik ook ben. Ook al zeggen ze dat het publiek naakt inbeelden helpt tegen zenuwen, voel ik me eigenlijk vooral heel ongemakkelijk. Maar hey, liever nerveus dan dat ik later weer spijt krijg dat ik dit niet heb gedaan.

Dus voordat ik afsluit, wil ik mijn excuses aanbieden aan al mijn leerkrachten voor al hun geduld. Al het lachen dat ik heb gedaan tijdens hun lessen (deze is voor meneer Vanderhaegen), de domme vragen die ik stelde (meneer Bienstman) en ook mijn excuses aan mevrouw Willems voor het slapen tijdens haar lessen. Onze vaste leerkrachten Engels, Frans en Esthetica waren er toch nooit, dus veel heb ik daar niet over te zeggen. Ah! Meneer Veldeman, u bent mijn leerkracht geweest voor Frans, Engels en Esthetica allemaal in één jaar. Een geweldige leerkracht die ik zeker wil bedanken voor zijn inzet. En als afsluiter nog mijn excuses aan alle leerkrachten voor het telkens vergeten van mijn cursussen.

Geloof het of niet, maar we gaan deze plek missen. Niet de toetsen, niet de strafstudie en zeker niet de vroege ochtenden. Maar wel de verbondenheid, de vriendschap en het feit dat we dit allemaal samen hebben overleefd.

Bedankt voor de jaren, bedankt voor de lessen, en onthoud: it's the now or it's the never.

En onze 'now' is officieel begonnen. Geniet van de vrijheid, we hebben het gedaan!

Zwanenzang van Kato Souffriau (6b)

Zes jaar geleden begon dit allemaal... met iets heel eenvoudigs: een lege ruimte.

Zonder een bezichtiging van die ruimte schreef ik mij in voor Scheppersinstituut Mechelen, zonder te weten wat er zou komen en hoe ik het zou inrichten. Ik wist niet wie ik zou worden. Ik wist zelfs niet of ik hier wel echt mijn plaats zou vinden. Ik begon hier als een onzeker meisje. Eentje dat vooral veel vragen had.

En misschien is dat wel hoe we allemaal begonnen zijn: met lege muren, hier en daar al een barstje of een kras, en geen idee hoe we die ruimte ooit zouden invullen.

In het begin zetten we gewoon neer wat er verwacht werd. Een stoel. Een tafel. Een plaats in de klas. Maar langzaam werd die lege ruimte iets van ons. We begonnen dingen toe te voegen: herinneringen, momenten, mensen.

Sommigen kregen een plaats aan de muur, anderen kregen een plaats in een kastlade. En mindere momenten belandden al snel in de vuilbak. Maar eerlijk? Niet alles laat zich zo makkelijk opruimen. Sommige momenten bleven gewoon liggen... niet in de weg, maar ook niet helemaal op hun plaats.

Zoals die zeer opvallende LO-shirts waar we allemaal in hebben rondgelopen. Of de prijzen van de belegde broodjes, die precies sneller groeiden dan wij zelf. Of het kaften van dat geschiedenisboek, dat we daarna bijna nooit meer hebben opengedaan. Zoals die tijd met mondkmaskers, waar we elkaar leerden herkennen aan ogen alleen. Of die examenlokalen, waar de tijd stil leek te staan of net veel te snel ging, en waar je plots begon te twijfelen aan alles wat je ooit geleerd had.

En dan waren er de mensen die onze ruimte mee hebben ingericht. Sommige pasten perfect in het interieur, anderen moesten we toch achterwege laten. En dan waren er nog de leerkrachten, die ons meer hebben geleerd dan wat in de boeken stond.

Meneer Berrens, die ons leerde dat literatuur belangrijk is, maar de spelling van het woord élève misschien nog net iets belangrijker.

Mevrouw Willems, die ons deed beseffen dat een ruimte pas echt van jou wordt als je er zelf betekenis aan geeft.

En meneer Derynck... ik ga u toch een beetje moeten teleurstellen. De definities van vraag en aanbod? Die zijn ergens verdwenen, waarschijnlijk onder een stapel kleren of herinneringen.

Maar wat ik wel onthouden heb, is hoe het voelde om hier te zijn. Want uiteindelijk gaat het niet over wat perfect op zijn plaats stond. Het gaat over wat geleefd heeft. De chaos, de rommel, de dingen niet nooit helemaal opgeruimd zijn geraakt.

Zoals onze reizen naar Amsterdam, Parijs, Berlijn en Italië. Waar onze ruimte plots veel groter werd dan alleen een klein klaslokaal. Waar we elkaar telkens weer een beetje beter leerden kennen. Deze herinneringen blijven ronddwalen, als dingen die je niet kan opbergen, maar ook nooit wil kwijtraken.

En ergens onderweg... is die ruimte ook mij beginnen veranderen.

Deze keer heb ik mijn volgende kamer, mijn volgende hoofdstuk, wel een beetje kunnen bezichtigen. Voor zover dat kan. Want de toekomst blijft een vraagteken, maar ik ben niet meer bang om die volgende ruimte in te vullen met alles wat nog moet komen. Want hoe die toekomst er ook zal uitzien, er zijn mensen die gewoon blijven. Niet alleen in deze plek, maar al lang daarvoor. Meyssa, van de kleuterschool tot hier, van de puzzelhoek tot de moeilijke lessen. Waar anderen even binnenkomen, rondkijken en weer vertrekken, ben jij altijd gebleven. En ergens, in al die jaren, ben jij een stukje geworden van elke ruimte waarin ik ooit heb gestaan.

Want dat is misschien het belangrijkste wat deze plek ons heeft geleerd. Dat het oké is om het niet allemaal te weten. Dat het oké is om muren opnieuw te verven, andere meubels te kiezen en je vuilbakje af en toe opnieuw te vullen. Dat het oké is om te zoeken. Om te twijfelen. Dat je jezelf en je ruimte opnieuw en opnieuw mag veranderen.

En nu... is het tijd om deze ruimte achter te laten. We nemen dingen mee. Vriendschappen. Herinneringen. Misschien zelfs een paar gewoontes.

Maar we laten ook dingen achter. En dat is meer dan oké. Want ergens wacht er een nieuwe plek. Een nieuwe ruimte. Misschien zien we elkaar daar nog. Of misschien komen we elkaar tegen onderweg. Misschien ook niet. Maar ergens in verhalen, in foto's, in herinneringen... zullen onze ruimtes altijd een beetje verbonden blijven.

Dus laten we vandaag niet alleen kijken naar wat we achterlaten, maar wat we hebben opgebouwd. Van lege muren naar een plek waar echt in geleefd is.

En zoals meneer Derynck het zo mooi zegt:

“De rest is een zorg voor later.”

Dank jullie wel.

Met dank aan Jolien Debie, Gijs Moldermans, Meyssa Naciri, Marten Salmon, Mira Talemans, Olivia Van Ballaert, Kasper Van Elsen en Jonathan Vercauteren voor de muzikale omlijsting van de proclamatie.

